

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **EOS European Oil Services s.r.o.**, IČO: 291 45 660
se sídlem Máchova 27, Praha 2

zastoupená daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
se sídlem Divadelní 4, Brno

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, č.j. 386632/20/2001-80542-110423

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“ nebo též „exekuční příkaz“), kterým je exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobkyně, jímž byla nařízena daňová exekuce k vymožení daňového nedoplatku v celkové výši 3 310 855,04 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

který sestával z nedoplatku na daních ve výši 3 237 909,52 Kč, nedoplatku na úroku z prodlení ve výši 21 291 Kč a nedoplatku na příslušenství ve výši 51 654,52 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval toliko to, že žalobkyně nezaplátila správci daně vykonatelné daňové nedoplatky specifikované ve výroku napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že z nevyužití § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) je vidět, že je jedno, zda žalovaný před exekucí zašle či nezašle daňovému subjektu vyrozumění dle uvedeného ustanovení, protože to nemá na zákonnost exekuce žádný vliv. Pochybovala proto o smyslu tohoto ustanovení a tvrdila, že nezaslání předmětného vyrozumění má za následek nezákonnost exekuce. Jedná se sice o fakultativní úkon, avšak žalovaný v exekučním příkazu neuvedl správní úvahu, proč v případě žalobkyně předmětné vyrozumění nezaslal. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, č.j. 31 Af 4/2013 – 59 a na komentářovou literaturu. Následně namítla, že chtěl-li žalovaný vést exekuci na úroky z prodlení, měl na ně vystavit platební výměr dle § 252 odst. 6 daňového řádu a dát žalobkyni možnost je uhradit dobrovolně a bez exekuce. Výkaz nedoplatků navíc neobsahuje specifikaci úroků z prodlení co do výpočtu a toho, čeho se týkají. Výkaz nedoplatků je exekučním titulem, avšak není rozhodnutím. Není tedy před zahájením exekuce daňovému subjektu doručován a není proti němu opravný prostředek. Interpretace § 252 odst. 6 daňového řádu zastávaná žalovaným vybočuje z mezí ochrany vlastnického práva. Byť se pohybuje v mezích daňového řádu, dostala se mimo meze čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně před zahájením exekuce nevěděla, že dluží na úrocích z prodlení 21 291 Kč a měla mít šanci zaplatit tuto částku bez exekuce. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2018, č.j. 22 Af 2/2017 – 41 a konstatovala, že neumožnil-li správce daně žalobkyni dobrovolnou úhradu úroků z prodlení, zatížil ji zbytečně exekučními náklady ve výši 66 216 Kč. I když žalovaný může k exekuci přistoupit, nezbavuje jej to povinnosti realizovat tuto možnost jako krajní. Krajský soud v Ostravě přitom ve zmiňovaném rozsudku řešil dobrovolnou úhradu úroků z prodlení při pozdním zaslání platebního výměru před exekucí (2 dny). V případě žalobkyně přitom platební výměr před exekucí vůbec zaslán nebyl.
4. Povinnost správce daně vydat platební výměr před exekucí žalobkyně dále dovozovala z toho, že exekuční příkaz obsahuje také úroky z prodlení ve výši 21 291 Kč. Vzhledem k tomu, že neobsahuje specifikaci těchto úroků (výpočet a to, čeho se týkají), bylo na místě, aby žalovaný sdělil žalobkyni úroky z prodlení platebním výměrem. Napadené rozhodnutí odkazuje na výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem, avšak není před zahájením exekuce doručován a není proti němu opravný prostředek. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 27/15, na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009 – 265 a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2018, č.j. 22 Af 80/2017 – 54. Absence sdělení úroků dle žalobkyně představuje chybějící exekuční titul, což způsobuje nezákonnost exekuce a prekuzi práva na úroky z prodlení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č.j. 3 Afs 262/2016 – 34). Z důvodu

nevydání platebního výměru dle § 252 odst. 6 daňového řádu došlo k prekluzi práva jej vydat a exekuce na úroky z prodlení byla nezákonná. Nelze totiž akceptovat závěr, že platební výměr na úroky z prodlení není podmínkou pro zahájení exekuce, když zde chybí exekuční titul. Jediným spravedlivým výkladem je ten, podle něhož je podmínkou zahájení exekuce vydání platebního výměru na úroky z prodlení. Vyrozumění o úrocích z prodlení nemůže být zdrojem libovůle žalovaného, bez ohledu na fakultativnost. Žalobkyni se z napadeného rozhodnutí nepodařilo zjistit, proč žalovaný platební výměr na úroky z prodlení nevystavil. Proti jeho výši tak mohla žalobkyně brojit až podanou žalobou. Žalobkyně nezná způsob, jakým žalovaný výši úroků vypočítal, ale úroky podle ní nebyly stanoveny ve správné výši. Žalobkyně usoudila, že se jednalo o slovinskou DPH přiznanou ve Slovinské republice v září 2019 a za období od 1. 9. 2019 do 21. 1. 2020 (169 dnů bez 5 dnů) by se mělo jednat o 243 619,43 Kč, nikoliv o 21 291 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezná konkrétní způsob výpočtu úroků z prodlení, nemůže svá tvrzení konkretizovat detailněji. Platí sice princip subsidiarity a věcnou nesprávnost nedoplatek v exekučním řízení lze přezkoumávat jen v rozsahu prováděných přesunů plateb a nikoliv co do správnosti výše úroků z prodlení. Ani tak však nedává smysl, že žalovaný úroky z prodlení počítá ze slovinské DPH. Žalovaný není jejím příjemcem, jen ji pro Slovinskou republiku od žalobkyně vybírá. Není tedy zřejmé, proč navyšuje slovinskou daň o české úroky z prodlení. Žalovaný si nemůže úroky z prodlení ponechat, protože žalobkyně není v prodlení s placením české daně a pokud by úroky z prodlení odvedl do Slovinské republiky, není nijak vysvětleno, proč byly úroky vypočteny dle českých právních předpisů. Slovinský správce daně těžko může chtít z dluhu žalobkyně české úroky z prodlení. Dle žalobkyně to vypadá, že slovinská daň ve výši 3 237 909,52 Kč je sankcionována dvakrát, slovinským příslušenstvím daně a poté českým úrokem z prodlení. Není správné, aby se žalovaný obohacoval o český úrok z prodlení, když nejde o dluh na české dani.

5. Mezinárodní pohledávkou dle exekučního příkazu je slovinská DPH přiznaná ve Slovinské republice v září 2019. Žalobkyně se vznikem předmětného dluhu nesouhlasila a s odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie tvrdila, že pokud je přiznána daň v režimu přenesené daně a je nárok na odpočet této daně na vstupu, nemůže být uplatňována žádná sankce. U přiznané DPH na vstupu v září 2019 v režimu přenesené daně má žalobkyně nárok na odpočet této daně na vstupu bez uplatnění sankce ve Slovinské republice.
6. Obsahem poslední námítky žalobkyně pak bylo tvrzení, že vykonatelný výkaz nedoplatek byl v napadeném rozhodnutí specifikován nepřesně. V rámci přezkoumání exekučního příkazu je totiž nutno přezkoumat výkaz nedoplatek, který je exekučním titulem. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí založeno na nepřezkoumatelném výkazu nedoplatek, a nemůže proto obstát, protože je nutno najisto postavit, že částky v něm uvedené jsou správné. Žalobkyni tak nebylo jasné, jak žalovaný určil zvláštní prostředky mezinárodní pohledávky právě ve výši uvedené v napadeném rozhodnutí. V této souvislosti pak žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č.j. 5 Afs 342/2017 – 40.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Odkázal na § 22 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci“) a konstatoval, že předmětem daňové exekuce

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

byly nedoplatky na DPH a příslušenství za období od 1. 1. 2016 do 30. 4. 2019. Daňovou povinnost na DPH ve výši 3 237 909,52 Kč oznámila sama žalobkyně dne 4. 11. 2019 v elektronické žádosti e-Davki, v němž předložila opravu za období od 1. 1. 2016 do 30. 4. 2019 včetně úroků z prodlení. Slovinská daňová správa zaslala žalovanému na jeho žádost seznam vykonatelných titulů č. 4937-7 ze dne 6. 1. 2020, který je exekučním titulem a Slovinská daňová správa jej považuje za výpočtový základ pro vydání žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávek. Úrok z prodlení přitom vzniká ze zákona za každý den prodlení, po který nebyla platební povinnost splněna. Druhou položkou pak bylo příslušenství DPH ve výši 51 654,52 Kč (úrok ve výši 50 386,52 Kč + náklady 1 268 Kč).

8. Stran vyrozumění dle § 153 odst. 3 daňového řádu žalovaný uvedl, že se jedná o fakultativní nástroj, který správce daně může použít na základě svého uvážení, což neznamená, že by mělo být zdrojem libovůle. Žalobkyně podala dne 10. 9. 2015 přihlášku k nahlížení do daňové informační schránky (dále jen „DIS“) a od 14. 9. 2015 jí bylo umožněno do ní prostřednictvím dálkového přístupu nahlížet. Žalobkyně tak má stav svého osobního daňového účtu kdykoliv k dispozici. Žalovaný tedy vycházel z toho, že žalobkyně má přehled o svých nedoplatcích kdykoliv k dispozici. Z žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávek navíc plyne, že ve Slovinské republice byly použity příslušné postupy k vymáhání pohledávky, které však nevedly k jejímu úplnému uhrazení. Za dané situace tedy žalovaný považoval vyrozumění žalobkyně ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu za nadbytečné.
9. Žalovaný také neměl povinnost sdělit žalobkyni předpis úroku z prodlení platebním výměrem. Žalobkyně měla zřízenou DIS, a jak sama konstatovala, slovinskou DPH přiznala ve Slovinské republice v září 2019. Musela si tedy být vědoma, že pokud daňovou povinnost neuhradí, nabíhá k jistině příslušenství daně. Pokud by žalovaný zaslal žalobkyni platební výměr na úrok z prodlení a ten by byl uhrazen, byla by úhrada použita na částečnou úhradu jistiny a úroky z prodlení by dále nabíhaly. Proti výkazu nedoplatek se navíc lze bránit námitkou dle § 159 daňového řádu. K žalobkyní zmiňovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě žalovaný uvedl, že na posuzovanou věc nedopadá, protože se týkal případu, v němž byly vymáhány pouze úroky z prodlení, avšak daň byla uhrazena. Úroky z prodlení tak byly v konečné výši, přičemž na takovouto situaci § 252 odst. 6 daňového řádu nedopadá. V nyní posuzovaném případě však daň uhrazena nebyla.
10. Žalovaný vymáhal úroky z prodlení současně s daní, z níž byly vypočítány. Je přitom nepravděpodobné, že by žalobkyně po zaslání platebního výměru na úrok z prodlení zaplatila jak daň v řádech milionů korun, tak úrok z prodlení, když daň nebyla ve Slovinské republice uhrazena dobrovolně a Slovinská daňová správa ji ani nemohla vymoci. Úroky z prodlení vznikají ze zákona a lze je vymáhat i bez platebního výměru. Není účelné vydávat platební výměr na úrok z prodlení před vydáním exekučního příkazu, když výše úroků v exekučním příkazu nebude odpovídat údajům v dříve vydaném platebním výměru na úrok z prodlení (v případě, že daň nebude uhrazena). Žalobkyně mohla o vydání platebního výměru na úrok z prodlení kdykoliv požádat, přičemž odvolání proti němu nemá odkladný účinek, a tedy i po napadení platebního výměru je úrok vymahatelný. Úroky z prodlení byly přitom vypočítány správně v souladu s § 252 odst. 2 daňového řádu. V posuzovaném případě se jednalo o úrok z prodlení za období od 6. 1. 2020 do 21. 1. 2020 (15 dní) z částky 3 237 909,52 Kč, přičemž úroková sazba činila 16 % (2 + 14). Celkem tedy úrok ke dni 21. 1. 2020 dosahoval částky 21 290,36 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

11. Žalovaný také odmítl relevanci žalobkyní namítané judikatury. K rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2018, č.j. 57 Af 27/2017 – 43 uvedl, že v něm byla řešena překvapivost rozhodnutí ve vztahu k úrokům z prodlení. Žalobkyně si však musí být vědoma toho, že pokud řádně a včas neuhradí daňovou povinnost, vzniká postih ve formě příslušenství daně. K namítanému nálezu Ústavního soudu žalovaný uvedl, že v něm nešlo o příslušenství daně a k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009 – 265 podotkl, že řeší zcela jiný institut (penále dle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“)). K rozsudku Krajského soudu v Ostravě pak uvedl, že poukazuje na nutnost, aby všechna rozhodnutí ve výkazu nedoplatků byla vykonatelná (což v posuzovaném případě byla) a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové pak řeší prekluzivní lhůtu pro vydání platebního výměru na úrok z prodlení, který vzniká za účinnosti ZSDP. Dle § 252 odst. 2 však úroky z prodlení vznikají ze zákona a předepisují se na osobním daňovém účtu. Správce daně platbami hradí úroky z prodlení zcela nezávisle na vydaném či nevydaném platebním výměru na úrok z prodlení.
12. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nevybočil z mezí zákona. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti i zdůvodnění toho, proč bylo vydáno. Daň ve výši 3 237 909,52 Kč a příslušenství ve výši 51 654,52 Kč nebyla v dožadujícím státě uhrazena, a nelze tedy předpokládat její dobrovolné uhrazení v dožádaném státě. Platební výměr na úrok z prodlení slouží k vyrozumění o předpisu úroku z prodlení a má pouze deklaratorní charakter. Na základě exekučního příkazu byla podlužníkem uhrazena částka 14 531,86 Kč, která byla použita na úhradu exekučních nákladů. Exekuční příkaz pak pozbyl dle § 192 odst. 2 daňového řádu účinnosti 29. 7. 2020. K dobrovolné úhradě nedošlo a žalobkyně nepožádala ani o splátkování či posečkání.
13. Úroky z prodlení byly dle žalovaného vypočteny v souladu se zákonem. Dle § 17 odst. 4 zákona o mezinárodní pomoci se den obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky z jiného státu pro účely správy daní v České republice považuje za den splatnosti této pohledávky.
Den 6. 1. 2020 tedy není původním dnem splatnosti, a úroky z prodlení tak nelze počítat od pátého pracovního dne následujícího po dni splatnosti. Dožádaný stát dle výše zmíněného zákona převede uhrazenou pohledávku včetně úroků z prodlení nebo úroků z posečkané částky na účet určený dožadujícím státem. K námitce dvojí sankce žalovaný uvedl, že slovínská daň dvakrát sankcionována není, přičemž citoval § 13 bod 3 Směrnice Rady č. 2010/24/EU ze dne 16. 3. 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „Směrnice“) a § 22 zákona o mezinárodní pomoci, načež shrnul, že do dne předcházejícího obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky vzniká příslušenství jistiny v dožadujícím státě a ode dne obdržení žádosti vzniká v dožádaném státě.
14. Následně žalovaný konstatoval, že tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti či správnosti dožádané finanční pohledávky (§28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci). Žalovaný tak postupoval dle § 28 odst. 2 a 3 téhož zákona, informoval o podané žalobě dožadující orgán a žalobkyni zaslal sdělení o podané žalobě, jehož přílohou byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek. Poté žalovaný konstatoval, že posledním dnem pro placení daně je 5. 11. 2029 a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č.j. 5 Afs 295/2019 – 44 týkající se přezkoumatelnosti exekučního příkazu. K vymáhané částce pak uvedl, že dle čl. 18 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č.

1189/2011, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2017/1966 se jako směnný kurz pro účely vymáhání pohledávek použije směnný kurz zveřejněný Evropskou centrální bankou v den přede dnem zaslání žádosti, který činil 1 EUR = 25,36 CZK. Dožadujícím státem bylo k vymáhání zasláno 127 677,82 EUR (jistina) - 3 237 909,52 Kč a 2 036,85 EUR (příslušenství) - 51 654,52 Kč. Nedoplatky přitom byly vykonatelné, a tedy i vymahatelné.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
16. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
17. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyzkoušet o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením.
18. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vyzkoušet o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.
19. Podle § 22 zákona o mezinárodní pomoci po dobu vymáhání finanční pohledávky v rámci poskytování mezinárodní pomoci v tuzemsku vzniká dlužníkovi povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky.
20. Podle § 27 zákona o mezinárodní pomoci vymoženou částku finanční pohledávky včetně úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, popřípadě jejich vymoženou část, převede tuzemský pověřený správce daně na účet určený dožadujícím kontaktním orgánem ve lhůtě stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím pravidla provádění mezinárodní pomoci.
21. Soud se nejprve zabýval námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nezaslání vyzkoušení ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu žalobkyni, přičemž shledal, že tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č.j. 1 Afs 271/2016 - 77 konstatoval, že „*daňový řád totiž podobu vyzkoušení formálně nespojuje a ponechává ji zcela na úvaze správce daně. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu je vyzkoušení prováděno vhodným způsobem, tzn., že může být provedeno i neformálním způsobem – např. telefonicky. Proti vyzkoušení o výši nedoplatku se nelze odvolat; lze proti němu uplatnit námitku, kterou se věcně zabývá nikoliv nadřízený správce daně, ale správce daně, který úkon provedl (§ 159 daňového řádu či rozsudek ze dne 30. 3. 2016, č.j. 2 As 325/2015 - 31). Dále je třeba zmínit to, že daňový řád (na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků) neobsahuje žádnou lhůtu, ve které by měl správce daně po vyzkoušení o nedoplatku vyčkat se zahájením exekuce. K vyzkoušení by mělo dojít před započítáním eventuálního vymáhání, není to však nezbytně nutné; pokud k předchozímu vyzkoušení nedojde, sehraje stejnou úlohu exekuční příkaz, ze kterého je existence nedoplatků patrná.*“ Nejvyšší správní soud v témže rozsudku dále konstatoval, že „*Méně formální povahu vyzkoušení podle § 153 odst. 3 daňového řádu, resp. jeho odlišnost od výzvy podle zákona o správě daní a poplatků, pak*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

dále potvrzuje skutečnost, že zákonodárce při formulaci normy neuložil správci daně explicitní povinnost vydávat vyrozumění, ale použil právní konstrukci, že správce daně může předmětné vyrozumění učinit (ostatně ani stěžovatelka nezpochybnila fakultativnost vyrozumění). Je tedy zřejmé, že zákonodárce svěřil správci daně ve vztahu k citovanému ustanovení diskreční oprávnění, tj. oprávnění provést právní uvážení o tom, zda je namíste vyrozumění učinit, či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud dodal, že „ani v případě správního uvážení není orgán finanční správy oprávněn postupovat libovolně nebo nahodile“. Za limit pro správní uvážení dle § 153 odst. 3 daňového řádu přitom označil „účelnost vyrozumění o nedoplatku“ a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č.j. 7 Afs 37/2018 – 51, v němž přisvědčil stěžovateli, že odůvodněnými případy využití institutu vyrozumění jsou např. situace spolupracujícího daňového subjektu nebo bagatelního nedoplatku.

22. Viděno shora nastíněnou optikou judikatury Nejvyššího správního soudu je nutno dospět k závěru, že v nyní projednávané věci nebyla exekuce zahájena v rozporu se zákonem. Žalovaný neměl povinnost žalobkyni o výši nedoplatku předem vyrozumět a učinil-li tak až v napadeném rozhodnutí – exekučním příkazu, nelze jeho postupu z pohledu zákona nic vytknout. V tomto ohledu je nutno brát v potaz také okolnost, že žalobkyně o existenci svého nedoplatku nutně musela vědět, neboť předmětnou daň ve Slovinské republice přiznala a nezaplatila, což jsou skutečnosti, které ostatně ani nijak nerozporuje. S ohledem na právě uvedené si žalobkyně musela být vědoma také toho, že jelikož neuhradila svou daňovou povinnost, vzniká jí na základě tohoto jejího postupu povinnost uhradit příslušenství daně, jehož vznik je s nezaplacením daně v zákonem stanovené lhůtě imanentně spjat. Jak zároveň konstatoval žalovaný, žalobkyně nevyužila ani zákonem upravených institutů, kterými mohla své postavení v tomto směru zlepšit (žádost o rozložení úhrady daně do splátek, žádost o posečkání). Navíc s ohledem na skutečnost, že pohledávky z dlužné daně a jejího příslušenství byly nejprve bezúspěšně vymáhány Slovinskou daňovou správou, je nutno konstatovat, že žalobkyně o existenci neuhrazených daňových pohledávek věděla, resp. vědět musela. Napadené rozhodnutí tak nemohlo být pro žalobkyni žádným způsobem překvapivé.
23. Důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku týkající se povinnosti žalovaného vydat nejprve platební výměr na úrok z prodlení ve smyslu § 252 odst. 6 daňového řádu. Obdobnou námitkou se Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č.j. 1 Afs 271/2016 – 77 již také zabýval, přičemž dovodil, že „platební výměr na úroky z prodlení podle § 252 odst. 6 daňového řádu má pouze deklaratorní charakter a jeho vydání není podmínkou pro zahájení exekuce. Daňová exekuce je podle daňového řádu konstruována odlišně od předchozí právní úpravy. Úrok z prodlení je nyní vymáhán společně s nedoplatkem na dani. Z § 178 odst. 3 daňového řádu (podle kterého „[p]okud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu“) a § 252 odst. 2 první věty téhož zákona (podle kterého „[d]aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně“) je zřejmé, že úrok z prodlení narůstá o po nařízení exekuce až do dne úhrady vymahatelného nedoplatku. V exekučním příkazu nelze proto určit úrok z prodlení pevnou částkou, ale uvádí se pomocí výpočtu. Tento způsob výpočtu je přitom stanoven přímo zákonem.“

24. Právě citovaný názor Nejvyššího správního soudu bezesbytku dopadá i na nyní posuzovaný případ, a je tedy nutno přisvědčit žalovanému, že neměl povinnost žalobkyni namítaný platební výměr na úrok z prodlení před vydáním napadeného rozhodnutí vydat.
25. Jak navíc uvedl žalovaný, žalobkyně měla zřízen přístup do DIS, a měla tak možnost kdykoliv zjistit informace o výši svých nedoplatků, včetně nedoplatků na úrocích z prodlení. Ačkoliv údaje v DIS nemají závazný charakter, dávají daňovému subjektu přinejmenším neformální informaci o tom, jaké nedoplatky a v jaké výši u něj správce daně eviduje. Kromě toho mohla žalobkyně kdykoliv požádat o vystavení potvrzení o stavu svého osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu.
26. Podle § 252 odst. 2 druhé věty daňového řádu platí, že *„výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního čtvrtletí“*. Přesně tento způsob výpočtu byl uveden v napadeném rozhodnutí, a poskytoval tedy dostatečnou možnost, aby žalobkyně zjistila výši úroku z prodlení, kterou je povinna uhradit. Ani námitka, že exekuční příkaz neobsahoval specifikaci úroků, které byla žalobkyně povinna zaplatit, tedy není důvodná. Bylo tomu právě naopak a žalovaný v tomto směru postupoval zcela v souladu se zákonem. K povinnosti žalovaného vydat platební výměr na úroky z prodlení se již soud vyjádřil shora a k v tomto směru k opakujícím se námitkám žalobkyně odkazuje na shora uvedenou argumentaci a judikaturu Nejvyššího správního soudu.
27. Důvodná tak není ani argumentace žalobkyně, že úroky nebyly stanoveny ve správné výši, přičemž žalobkyně nemohla být ve svých námitkách konkrétnější, protože neznala způsob výpočtu. Úrok z prodlení stanovený ke dni 21. 1. 2020 byl žalovaným vypočten zcela v souladu se shora citovaným zákonným ustanovením. Dlužná částka na dani činila 3 237 909,52 Kč a sazba úroku z prodlení činila v souladu s § 252 odst. 2 daňového řádu ke dni 21. 1. 2020 16 % (repo sazba ČNB k 1.1.2020 byla 2 % + 14). Úrok z prodlení pak byl žalovaný počítán ode dne 6. 1. 2020 a ke dni 21. 1. 2020 dosahovala jeho výše 21 291 Kč ($3\,237\,909,52 \cdot 0,16 = 518\,065,52$ Kč; $518\,065,52 / 365 = 1419,35$ Kč denně, tedy za 15 dní prodlení – $1419,35 \cdot 15 = 21\,290,25$ Kč). Nejenže tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl správný způsob výpočtu úroku z prodlení, ale zároveň také správně vypočítal jeho výši ke dni 21. 1. 2020.
28. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že žalovaný nebyl příjemcem předmětného úroku z prodlení, neboť tím je v souladu s § 27 zákona o mezinárodní pomoci dožadující kontaktní orgán, tedy v posuzovaném případě slovinský správce daně. Není však pravdou, že nedává smysl, aby žalovaný vymáhal po žalobkyni úrok z prodlení ve výši dle českých právních předpisů, neboť právě tato povinnost žalovanému vyplývá z § 22 zákona o mezinárodní pomoci, který jasně stanoví, že *„po dobu vymáhání finanční pohledávky v rámci poskytování mezinárodní pomoci v tuzemsku vzniká dlužníkovi povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky“*. Postup žalovaného při vymáhání předmětného úroku z prodlení byl tedy zcela v souladu se zákonem a žalovaný měl následně povinnost vymožený úrok z prodlení převést slovinskému správci daně. K tomu lze doplnit, že žalovaný tuto svou povinnost nikdy nerozporoval.
29. Pokud jde o námitky žalobkyně proti vymáhané pohledávce, soud odkazuje na čl. 14 odst. 1 Směrnice a § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci, z nichž jednoznačně vyplývá, že případné námitky vůči samotné pohledávce nepřísluší posuzovat tuzemským orgánům

veřejné moci (tedy včetně žalovaného a zdejšího soudu), ale toliko slovinským orgánům. Je na žalobkyni, aby se ochrany svých práv v tomto ohledu případně domáhala u slovinských daňových orgánů, případně soudů.

30. Jestliže chtěla žalobkyně zpochybnit pohledávky specifikované v jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávek, měla zahájit spor u příslušných orgánů dožadujícího členského státu dle čl. 14 Směrnice, resp. § 28 zákona o mezinárodní pomoci. To však žalobkyně, jak vyplývá z předmětné žádosti a z jejích tvrzení, neučinila. Nemůže se proto v řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí před správním soudem v České republice účinně dovolávat přezkoumání výkazu nedoplatků, resp. jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávek, který je exekučním titulem. Ke shodnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2021, č.j. 8 Afs 355/2019 – 34, v němž konstatoval, že „(z)da stěžovatel je či není nositelem hmotněprávních povinností, může být otázkou případného sporu o oprávněnosti pohledávky, která je žalovaným jakožto dožadujícím orgánem nyní vymáhána. Takový spor však nelze vést v rámci exekučního řízení k jejímu vymožení založeného žádostí německých daňových orgánů v režimu mezinárodní pomoci, nýbrž tu je třeba případně rozporovat přímo v dožadujícím státě, v němž pohledávka vznikla (srov. výše citovaný čl. 14 odst. 1 směrnice 2010/24/EU a § 28 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci).“. Dále pak Nejvyšší správní soud jednoznačně uvedl, že „(p)okud by stěžovatel vymáhanou pohledávku (resp. její oprávněnost) napadl u příslušných německých orgánů, bylo by po dobu řízení o zákonnosti a správnosti napadené pohledávky její vymáhání na území ČR přerušeno (pozastaveno). Pokud tak neučinil, nebyla oprávněnost vymáhané pohledávky řádně zpochybněna. Nedostatek pravomoci orgánů dožádaného státu ověřovat oprávněnost pohledávky, která vydání exekučního titulu předcházela, plyne již z judikatury vztahující se k dřívější právní úpravě systému mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek (směrnice Rady 76/308/EHS o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření, ve znění směrnice Rady 2001/44/ES, resp. zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, čj. 5 Afs 48/2007 173, č. 2053/2010 Sb. NSS, a v něm citovaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2010, Kyrian, C 233/08).“
31. V témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „(r)ozhodné pro vymáhání dožadovaných pohledávek jsou tedy pouze procesní ustanovení (daňového řádu, viz § 2 zákona o mezinárodní pomoci), které určují způsob, jakým může být pohledávka vymáhána. Hmotněprávní postavení stěžovatele z podstaty věci nemůže být při postupu podle režimu mezinárodní pomoci ani posuzováno, ani bráno v potaz, neboť jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státě (který byl přílohou žádosti německých daňových orgánů) je sám o sobě titulem pro vymáhání předmětné pohledávky (resp. pohledávek) na území ČR. Exekuční příkaz, který stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu, je pouze formálním nástrojem, prostřednictvím něhož je dožádaná pohledávka vymáhána podle českých (procesních) právních předpisů. Z tohoto pohledu tedy kasační námitky stěžovatele ohledně povahy pojmu „dlužník“ nejdou důvodné. K uvedenému lze dodat, že ani v „běžném“ exekučním řízení zahájeném na základě exekučního titulu vydaného na území ČR se již zásadně nepřezkoumává zákonnost tohoto titulu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2009, čj. 9 Afs 28/2009-124, č. 1966/2010 Sb. NSS), tím spíše tedy nelze v exekučním řízení přezkoumávat oprávněnost pohledávky, kvůli níž byl exekuční titul vydán. Stejně tak i v rámci vnitrostátního exekučního řízení je třeba na pojem „dlužník“ nahlížet právě optikou exekuční a nikoliv jej v této souvislosti zaměňovat s hmotněprávním významem tohoto institutu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

32. Neopodstatněné je i tvrzení žalobkyně, že výkaz nedoplatků byl v napadeném rozhodnutí specifikován nepřesně a je nepřezkoumatelný. K této námitce je nutno uvést, že k vymáhání pohledávky na DPH ze strany žalovaného došlo na základě žádosti o vymáhání pohledávky dožadujícího orgánu jiného státu Evropské unie, konkrétně orgánu Slovinské republiky (Financial Administration of the Republic of Slovenia), a to na základě čl. 10 Směrnice.
33. Podle čl. 10 odst. 1 Směrnice platí, že *na žádost dožadujícího orgánu dožádaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě. Podle čl. 12 odst. 1 věty první a druhé Směrnice ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě. Tento jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě odráží základní obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky a je jediným základem pro patření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožádaném členském státě. Nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě. Podle čl. 13 odst. 1 Směrnice dále platí, že pro účely vymáhání pohledávky v dožádaném členském státě se pohledávka, která je předmětem žádosti o vymáhání, považuje za pohledávku dožádaného členského státu, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Dožádaný orgán využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožádaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti se stejnou daní či stejným poplatkem nebo v případě jejich neexistence s obdobnou daní či obdobným poplatkem, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Pokud se dožádaný orgán domnívá, že na jeho území nejsou vybírány stejné nebo obdobné daně či poplatky, využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožádaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti s výběrem daně z příjmu fyzických osob, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Dožádaný členský stát není povinen přiznat pohledávkám jiných členských států přednostní postavení přiznávané obdobným pohledávkám vzniklým v daném členském státě, pokud se dotyčné členské státy nedohodly jinak, nebo nestanoví-li právo dožádaného členského státu jinak. Členský stát, který přizná přednostní postavení pohledávkám jiného členského státu, nesmí odmítnout přiznat za stejných podmínek stejné přednostní postavení stejným nebo podobným pohledávkám dalších členských států. Dožádaný členský stát vymáhá pohledávku ve své vlastní měně.*
34. Směrnice byla do českého práva transponována zákonem o mezinárodní pomoci. Podle § 2 daného zákona *při provádění mezinárodní pomoci se postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle § 17 odst. 1 téhož zákona na žádost kontaktního orgánu jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky. Podle § 20 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky je jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu. Podle odst. 2 téhož ustanovení jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice. Soud konstatuje, že žalovaný postupoval podle výše citovaných ustanovení Směrnice i zákona o mezinárodní pomoci. Dožadující orgán Slovinské republiky adresoval žalovanému jako dožádanému orgánu České republiky žádost o vymáhání pohledávek týkajících se pohledávek na DPH za období od 1. 1. 2016 do 30. 4. 2019, přičemž žádost se týkala žalobkyně, která byla dlužníkem. V předmětné žádosti bylo dále uvedeno datum stanovení pohledávky (5. 10. 2019) a datum, kdy lze začít s vymáháním pohledávky (5. 11. 2019). Dále bylo v žádosti uvedeno, že pohledávky nebyly napadeny. K žádosti byl připojen též jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, který splňoval požadavky*

stanovené v čl. 12 odst. 1 Směrnice, jakož i v § 20 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci. Za této situace byl žalovaný povinen vést daňovou exekuci, protože jediným exekučním titulem pro vymáhání pohledávek byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, jehož zákonnost a správnost nebyl žalovaný oprávněn jakkoliv hodnotit.

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
36. Protože žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu